

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/74/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5816010291
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5816010291.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 24. novembra 2020 prejednal odvolanie podané prokurátorom proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 6T/97/2016-666 zo dňa 9.6.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, č.k. 6T/97/2016-666 z 9.6.2020 vo výroku o treste odňatia slobody.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por., pri nezmenenom výroku rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 6T/97/2016-666 z 9.6.2020 o uznanej vine, škode a výroku o čiastočnom oslobodení spod obžaloby Okresnej prokuratúry Námestovo č. Pv 320/15/5507-38 zo dňa 20. decembra 2016,

obžalovaného P. X., nar. XX.XX.XXXX v P., trvale bytom O.,
J. č. XXX/XX, adresa na doručovanie L.,
J. XXX/X,

o d s u d z u j e :

Podľa § 212 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, č.k. 6T/97/2016-666 z 9.6.2020 bol obžalovaný P. X. uznaný za vinného, že:

v čase od 17.00 hod. dňa 15.6.2015 do 07.00 hod. dňa 16.6.2015 vošiel do oploteného areálu šrotoviska Vavrečka, prevádzky výkupu kovov spoločnosti V. I. - KOVOT, so sídlom Klin 137, IČO: 44 158 467, kde pristúpil zo zadnej časti k budove skladu farebných kovov, na ktorom za použitia fyzickej sily odstránil bočnú lištu a zadný plech, ktorý ohol a následne odstránil zadnú drevenú dosku stola, z ktorého spodnej časti odcudzil TK plátky slúžiace ako sústružnícke a frézovacie kovoobrábacie nože o množstve 54,36 kg, čím spoločnosti V. I. - KOVOT, so sídlom Klin 137, IČO: 44158467, spôsobil škodu odcudzením vo výške 851,67 eur a škodu poškodením vo výške 30 eur,

čím obžalovaný P. X. spáchal prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. zák.

Za to bol odsúdený podľa § 212 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 28 (dvadsaťosem) mesiacov. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodeného V. I., nar. X.XX.XXXX v L., trvale bytom T., E. XXX/XX, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Zároveň bol obžalovaný P. X. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Námestovo, č. Pv 320/15/5507-38 zo dňa 20.12.2016 na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistený deň, najneskôr do 19. mája 2015 bez použitia násilia odcudzil zo zlievarne neželezných kovov firmy KOVOT, s.r.o., Polom 1210, 029 01 Námestovo, IČO: 46 415 807, nachádzajúcej sa v areáli PUNCH-u, Vavrečka 467, cínové spájky o hmotnosti 8 kg, 14 kg a 42 kg, s ktorými z miesta odišiel a tieto následne odpredal v spoločnosti na výkup kovov Monaxa Provider, s.r.o., Dubnice 28, 794 01 Lichnov, IČO: 28637861, Česká republika, čím V. I., nar. X.XX.XXXX, trv. bytom T. XXX, okr. L., spôsobil škodu krádežou podľa vyčíslenia škody vo výške 1 013,- eur,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 9.6.2020 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a poučení o opravných prostriedkoch prokurátor a obžalovaný sa nevyjadrili k možnosti podať odvolanie.

Dňa 17.6.2020 okresnému súdu bolo doručené odvolanie prokurátora voči výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného.

Dňa 17.7.2020 okresnému súdu bolo doručené odôvodnenie odvolania prokurátora, v ktorom uvádza odvolateľ nasledovné odvolacie argumenty:

„S predmetným rozsudkom prvostupňového súdu v časti, ktorou bol obžalovaný za skutok pod bodom 1/ obžaloby Pv 320/15/5507-38 zo dňa 20.12.2016 oslobodený spod obžaloby ako aj s dôvodmi uvedenými v odôvodnení jeho písomného vyhotovenia sa nestotožňujem a mám za to, že vykonaným dokazovaním bolo v potrebnom rozsahu preukázané, že skutku sa dopustil obžalovaný tak, ako je to uvedené v obžalobe a svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písm. a), b) Trestného zákona.

Mám za to, že bolo dostatočne preukázané, že skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný P. X.. Uvedené bolo preukázané najmä výpoveďou svedka poškodeného V. I., ktorý sám uviedol, že ku krádeži predmetného cínu sa mu obžalovaný priznal, uviedol mu, že ho ukradol v zlievarni v mesiaci máj. Taktiež sa priznal aj svedkovi I. P., že ukradol cín v zlievarni, ktorý potom predal v Čechách. Obe výpovede korešpondujú s výpoveďami bratov C. a I. I., ktorí vypovedali k osobe Slováka, ktorý im mal predat' okolo 50 kg cínu, vyššie uvedení bratia sú vlastníkami spoločnosti na výkup tvrdokovov v Českej republike (spol. Monaxa Provider s.r.o.), kde predložili aj príjmovovo-výdavkové pokladničné doklady a kúpne zmluvy, ktoré sa nachádzajú na č.1.75-78 vyšetrovacieho spisu, pričom množstvo predaného cínu zodpovedalo aj skladovým zásobám.

Poškodený predložil aj skladovú evidenciu v prevádzke Vavrečka, spol. KOVOT s.r.o., kde následne bol svedok Ing. P. T. aj na hlavnom pojednávaní vypočutý a vypovedal v súlade s predloženými listinnými dôkazmi.

Tu treba uviesť, že jednotlivé nepriame dôkazy do seba bezchybne zapadajú a vytvárajú ucelený reťazec, ktorý smeruje presvedčivo k vine obžalovaného ako jedinému logickému záveru. Obžalovaný mal príležitosť skutok spáchať, jeho kriminálna minulosť tiež nasvedčuje sklonom k páchaniu majetkovej trestnej činnosti, navyše sa priznal pred svedkom I. P.. Objem odcudzeného cínu zodpovedá množstvu, ktoré bolo predané vo firme bratov I., pričom I. I. si spomenul na meno obžalovaného ako predávajúceho. Je vylúčené, aby takýto dôkazný stav vznikol iba zhodou náhod bez toho, aby obžalovaný P. X. predmetný trestný čin spáchal. Po vysvetlení, ktoré podal Ing. P. T., odpadli aj pochybnosti o rozsahu krádeže.

S poukazom na vyššie uvedené mám za to, že v danom konaní bolo v celom rozsahu preukázané, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky stíhaného prečinu pod skutkom v bode 1/ obžaloby Pv 320/15/5507-38 zo dňa 20.12.2016, a preto bolo namieste rozhodnúť o vine obžalovaného za súčasného uloženia spravodlivého trestu.

Poukazujem aj na osobu obžalovaného, ktorý ma v registri trestov celkom 10 záznamov za úmyselnú trestnú činnosť prevažne majetkového charakteru. Jedná sa o osobu, ktorá sa dopúšťala majetkovej trestnej činnosti opakovane, voči viacerým poškodeným a po pomerne dlhé časové obdobie. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhujem, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.“

Dňa 31.7.2020 okresnému súdu bolo doručené vyjadrenie obžalovaného prostredníctvom obhajcu k dôvodom odvolania prokurátora, ktorý uviedol:

„K dôvodom ktorými sa odvoláva tunajšia prokuratúra v odvolaní podanom zo dňa 17.7.2020 dotýkajúca sa výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného nie je dôvodná, argumentačne nepodložená, nekorešpondujúca s výsledkami dokazovania v súdenom prípade.

Právny názor prezentovaný vo vyššie spomínanom odvolaní proti rozsudku Okresného súdu v Námestove pod sp.zn. 6T/97/2016 zo dňa 9.6.2020 je nesprávny, logicky nepresvedčivý a nezákonný. Treba uviesť na pravú mieru, že v súdenom prípade, ktorý sa prejednával od roku 2017 a žalobný návrh tunajšej prokuratúry zo dňa bol podaný ku koncu roka 2016.

Po doručovaní obžalobného návrhu, je daná obligatórna povinnosť v zmysle § 240 Trestného poriadku navrhnuť dôkazy, ktoré odôvodňujú podanie obžaloby. Kontradiktórnosť trestného konania umožňuje tak obom stranám umožňuje produkovať dôkazy s poukazom na zásady trestného konania. Odvolávajúci sa na uznesenie KS Žilina pod sp.zn. 1To/53/2019-458 zo dňa 20.8.2019 sa nepodarilo v intenciách už spomínaného rozhodnutia ustáliť zákonným spôsobom výšku škody v súdenom prípade, tak ako to prikazuje § 10 ods.2 Trestného zákona. Pochybnosti vznikajúce od začiatku súdeného prípadu, neodstránil žalobca v priebehu konania, aj keď na to upozornil odvolací súd svojím rozhodnutím vo veci. Uvediem príklad dôkaz zaslaný okresnou prokuratúrou zo dňa 23.1.2019 a jej prílohy 1,2.

V súdnej veci sa obžalovaný intenzívne zúčastňoval na dokazovaní, aj keď v tomto prípade toto konanie trvalo niekoľko rokov, jeho stav právnej istoty, dotýkajúcej sa osobných pomerov (dobrá povest' a zamestnanie v okolí bola poznačená, týmto súdnym sporom)

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Aj podľa judikatúry ESLP má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude. Primeraná lehota na konanie v trestných veciach sa v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie. Aj napriek tomuto konštatovaniu, okresný súd v Námestove sa v súdenom prípade, sa precízne zaoberal skutkami (obžalobný návrh OP Námestovo pod zn. PV320/15/5507), kladúcimi za vinu obžalovanému.

Márne za to, že predchádzajúci trest obvineného bol uskutočnený v súlade so zákonom a obvinený P. X. svoj uložený trest vykonal a súčasne sa osvedčil-rehabilitoval. Pevne verím, že súčasťou odvolacieho spisu je aj poskytnutie probačnej a mediačnej správy o správaní obvineného P. X. nar. XX.XX.XXXX z probačného dohľadu plynúceho z predchádzajúceho odsúdenia tunajším súdom (OS Prievidza 3T/62/2016) k súdnej trestnej veci 6T/97/2016 OS Námestovo.

Sme presvedčení, že rozsudok okresného súdu v Námestove pod sp.zn. 6T/97/2016, zo dňa 9.6.2020 je zákonný spravodlivý a logicky odôvodnený v súlade s konzistentnou judikatúrou o majetkovej trestnej činnosti, s premietnutými a zohľadnenými atribútmi rozhodovacej praxe v trestnom konaní, ako sú: Represia, individuálna prevencia a v poslednom rade retribúcia.

Na základe vyššie uvedeného, máme za to, že podané odvolanie tunajšej prokuratúry nie je dôvodné, a žiadame, aby odvolací súd na podklade § 319 zamietol a rozsudok okresného súdu v Námestove pod sp.zn. 6T/97/2016 zo dňa 9.6.2020 potvrdil ako vecný, spravodlivý a správny.“

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie poškodeného k odvolaniu prokurátora a jeho odôvodneniu.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol krajskému súdu, aby odvolaním napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové

konanie a rozhodnutie. Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že odvolanie podané prokurátorom navrhuje zamietnuť ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. Obhajca obžalovaného uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd na podklade § 319 Tr. por. zamietol odvolanie prokurátora ako nedôvodné. Zároveň obhajca uviedol, aby odvolací súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby okresnej prokuratúry a potvrdil rozhodnutie Okresného súdu Námestovo.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie prokurátora bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. a) Tr. por., odvolanie bolo podané v neprospech obžalovaného, odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Krajský súd na úvod pripomína, že v prípade aktuálne preskúmaného rozsudku sa jedná v poradí už o druhé rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto veci. Predchádzajúci rozsudok vyhlásený v tejto veci súdom prvého stupňa dňa 19.3.2019 bol následne na základe obžalovaným a prokurátorom podaných odvolaní odvolacím súdom zrušený a vec vrátená súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol (rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 1To/53/2019 zo dňa 20.8.2019).

Krajský súd sa stotožnil s dôvodmi odvolania prokurátora voči výroku o treste, ale odvolanie prokurátora je dôvodné aj z iných dôvodov, ako to uviedol prokurátor v podanom odvolaní, pretože po preskúmaní odvolaním prokurátora napadnutého výroku rozsudku súdu prvého stupňa o uloženom treste došiel k záveru, že uložený trest odňatia slobody je nezákonný. Odvolanie prokurátora voči výroku o vine vyhodnotil krajský súd ako nedôvodné.

Odvolací súd na základe odvolania prokurátora vykonal všeobecný prieskum rozhodnutia súdu prvého stupňa o vine, ako i prieskum konania, ktoré predchádzalo odvolaním napadnutému výroku rozsudku súdu prvého stupňa, pretože z pohľadu zákona a spravodlivosti žiadny trest nemôže obstať pri nezákonnom rozhodnutí o vine páchatel'a. Z hľadiska aplikácie hmotného a procesného práva sa krajský súd plne stotožnil s výrokom o vine v napadnutom rozsudku, ktorý zodpovedá stavu veci a zákonu. Odvolací súd tiež zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného prečinu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a došiel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného P. X. zo spáchania žalovaného skutku pod bodom 2) obžaloby, takisto správne rozviedol dôkazy, ktoré odôvodňujú oslobodenie obžalovaného spod bodu 1) obžaloby, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky prokurátora smerujú primárne do oblasti skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu

prvého stupňa, a to pokiaľ ide o rozhodnutie okresného súdu o skutku v bode 1) obžaloby. V podstate sa prokurátor takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Obrane obžalovaného pokiaľ ide o odcudzenie TK plátkov z prevádzky šrotoviska súd neveril, jeho obrana bola vyvrátená výpoveďami svedkov, predovšetkým výpoveďami svedka poškodeného V. I., svedka V. E., svedka I. P., svedkov C. I. a I. I. a aj C. O., ktorých výpovede boli konzistentné, boli logické, vzájomne na seba nadväzovali a dopĺňali sa, zároveň všetky ich tvrdenia korešpondovali aj s predloženými a zabezpečenými listinnými dôkazmi, ako ohliadkou miesta činu. Súd nemal dôvod pochybovať o vierohodnosti výpovede svedka poškodeného, ktorý okrem iného popísal aj okolnosti, ktoré ho viedli k tomu, že obžalovanému dal prácu v jeho firme, ale aj prečo bol voči obžalovanému naďalej ostražitý a z akého dôvodu práve obžalovaného od začiatku upodozrieval z krádeže (tieto skutočnosti uvádzané poškodeným potvrdil aj svedok C. O.). Dokonca obžalovaný aj v konaní pred súdom uvádzal, že s poškodeným sú naďalej v priateľskom vzťahu, čo sa súdu javilo nelogickým vo vzťahu k jeho tvrdeniam, že poškodený si celý skutok vykonštruoval a klame, vrátane časti výpovede poškodeného, že sa mu ku krádeži opakovane priznal. Súd nezistil na strane poškodeného V. I. žiaden motív, ktorý by mal poškodeného viesť k podaniu nepravdivej výpovede, ale skôr naopak, súd veril tvrdeniam poškodeného, ktoré boli podložené aj ďalšou svedeckou výpoveďou svedka C. O., že sa snažili obžalovanému pomôcť, obžalovaný však dôveru poškodeného sklamal. Obžalovaný bol preukázateľne usvedčený aj výpoveďami svedkov I., ktorých možno považovať za absolútne nestranných svedkov, ktorí nielenže potvrdili, že od obžalovaného celkom dvakrát, a to dňa 8.5.2015 odkúpili cín s prímiesou striebra a dňa 19.5.2015 odkúpili menej kvalitný cín s prímiesou olova, ale zároveň potvrdili, že s obžalovaným komunikovali aj ohľadom predaja TK, svedok I. I. vypovedal, že obžalovaný sa ho pýtal na výkupnú cenu TK v objeme asi 40 kg, ale k obchodu s TK nedošlo. Ďalším nepriamym dôkazom je aj výpoveď svedka V. E., ktorý zistil krádež TK hneď na druhý deň ráno po krádeži, po príchode do práce o 07:00 hod. Svedok vypovedal, že videl na zemi rozhádzané nejaké veci a zistil, že došlo k odcudzeniu TK, ktoré boli odcudzené zo skladu, konkrétne z bedničky v stolíku, nad ktorým bol senzor pohybu. Tiež uviedol, že páchatel TK odcudzil tak, že musel prejsť cez plot, ktorým bol areál oplotený, potom musel na sklade vyhnúť kus plechu a aby sa dostal do stolíka, kde boli TK, musel ešte prekonať zadnú stenu stolíka, do ktorej bolo akoby vŕtané. Keďže nad stolíkom bol umiestnený senzor pohybu, páchatel musel poznať miesto činu a musel vedieť, že na tomto mieste, sa nachádzajú TK, pričom obžalovaný deň pred krádežou bol u neho na zbernom dvore, bol aj v miestnosti, kde boli TK uložené a musel ich tam vidieť, lebo niečo hľadal vo vedľajšej poličke. Tieto tvrdenia svedka logicky zapadajú do tvrdení svedkov I. a P., že obžalovaný sa ku krádeži priznal, tiež do výpovedí svedkov I., že po krádeži im volal obžalovaný, ktorý sa informoval na cenu cca 40 kg TK (ktorá zároveň cca zodpovedala odcudzenému množstvu) a tiež listinným dôkazom - zápisnicou o ohliadke miesta činu, fotodokumentácii. Súd tak vzhľadom na logicky do seba zapadajúce dôkazy nemal pochybnosti o závere, že obžalovaný predmetnú krádež spáchal a predmetné TK aj odcudzil. Pokiaľ z intencii rozhodnutia odvolacieho súdu vyplynulo, že poškodený súdu nepredložil žiaden relevantný dôkaz, že mu bol odcudzený materiál, a to cínové spájky a TK, ktorý by dokazoval, že tento materiál v sklade bol a po krádeži nie, v tejto súvislosti súd uvádza, že táto pochybnosť ohľadom TK bola vyvrátená výpoveďou svedka V. E., ktorý pracoval v prevádzke výkupu kovov a vykupoval predmetné kovy od zákazníkov, kde odstránil akúkoľvek pochybnosť tým, že uviedol, že keď uzatváral prevádzku deň pred krádežou, predmetné TK sa v sklade nachádzali a po otvorení prevádzky zistil krádež a ihneď privolať políciu, ktorá aj krádež bezprostredne po jej vykonaní zdokumentovala. Zároveň sa vierohodným spôsobom vyjadril k množstvu odcudzených TK, ktoré zistil ihneď z počítačového programu, v ktorom sa viedla prísna evidencia. Pokiaľ tak odvolací súd poukázal na absenciu inventúry pred a po krádeži, vo vzťahu k TK bola táto pochybnosť odstránená práve výsluchom V. E., ktorý ihneď po zistení krádeže z PC programu zistili stav zásob, o výkupe a predaji sa zo zákona musí viesť prísna evidencia, vrátane fotodokumentácie, v tomto prípade sa evidencia viedla v počítačovom systéme, pričom pri krádeži došlo

k odcudzeniu všetkých TK, ktoré svedok sám pred krádežou do skladu aj uskladnil. Súd tak nemal pochybnosti ohľadom množstva odcudzených TK zo skladu a keďže prokurátor nepredložil nové vyčíslenie škody odcudzených TK napriek tomu, že to vyplynulo aj z intencii odvolacieho súdu, pričom súd nemôže vykonávať dôkazy v neprospech obžalovaného bez návrhu, pretože by porušil zásadu rovnosti strán, preto ako už súd vyššie uviedol, pri vyčíslení škody vychádzal v zmysle zásady in dubio pro reo a vychádzal tak z reálnej škody - úbytku na majetku poškodeného, ktorá preukázateľne vznikla poškodenému vyplatením výkupnej ceny za odcudzené TK od zákazníkov, a to podľa listinných dôkazov predložených poškodeným, založených na č.l. č.l. 498-500, 521-535, 550-594 (z ktorých je zistiteľné, komu, za akú cenu a za aké množstvo TK plátok bola vyplatená výkupná cena poškodeným). Súd tak vzhľadom na vyššie uvedené, sumarizujúc výsledky dokazovania na hlavnom pojednávaní, pričom prihliadal iba na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a na dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, mal za preukázané, že obžalovaný ako trestnoprávne zodpovedná osoba sa dopustil skutku uvedeného pod bodom 2/ obžaloby, t.j. krádeže TK, ktorý skutok však oproti obžalobe posúdil ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zákona, pretože obžalovaný si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil, spôsobil tak malú škodu a čin spáchal vlámaním a takto konal v priamom úmysle tak, ako to predpokladá ust. § 15 písm. a/ Tr. zákona, pretože chcel spôsobom uvedeným v trestnom zákone porušiť ním chránený záujem. Pokiaľ súd nekvalifikoval konanie obžalovaného podľa návrhu prokurátora ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona bolo tomu tak z dôvodu nadobudnutia účinnosti Zákona č. 214/2019 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť od 1.8.2019, ktorým bol novelizovaný Trestný zákon vo vzťahu k trestnému činu krádeže, pretože táto novela je pre obžalovaného nesporne priaznivejšia. V tomto smere je namieste poukázať na ust. § 2 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Bez akýchkoľvek pochybností bola pre obžalovaného priaznivejšie právne posúdenie jeho konania ako prečinu krádeže podľa novelizovaného znenia skutkovej podstaty tr. činu krádeže účinného od 1.8.2019, oproti pôvodnej právnej kvalifikácii, kde bol skutok posudzovaný ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zákona do 31.7.2018, za ktorý obžalovanému hrozil trest odňatia slobody 3 až 8 rokov.

Prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zákona účinného od 1.8.2019 sa dopustí ten, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a čin spácha vlámaním.

Podľa § 130 ods. 4 Tr. zákona pod prisvojením veci sa na účely tohto zákona rozumie odňatie veci z dispozície vlastníka alebo inej osoby, ktorá ju má oprávnené, bez súhlasu, s úmyslom s ňou nakladať ako s vlastnou vecou.

Podľa § 124 ods. 1 Tr. zákona škodou sa na účely tohto zákona rozumie ujma na majetku alebo reálny úbytok na majetku alebo na právach poškodeného alebo jeho iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom, bez ohľadu na to, či ide o škodu na veci alebo na právach. Škodou sa na účely tohto zákona rozumie aj získanie prospechu v príčinnej súvislosti s trestným činom.

Podľa § 125 ods.1 Tr. zákona škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur.

Podľa § 122 ods. 4 Tr. zákona trestný čin je spáchaný vlámaním, ak páchatel' vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľst'ou.

K výške škody spôsobenej odcudzením TK, keďže ide o jeden z kvalifikačných pojmov trestného činu krádeže súd ešte dodáva, že súd prisvedčil opodstatnenosti argumentov obhajoby, že škoda nebola riadne vyčíslená v prípravnom konaní, pričom prokurátor vedomý si uvedeného aj navrhol osobný výsluch Ing. I. K., ktorý vo výsluchu uviedol, že je zapísaný v zozname znalcov v odbore spotrebný priemyselný tovar, nábytok a bytové doplnky, v predmetnej veci nebol požiadaný o vypracovanie odborného vyjadrenia, ani znaleckého posudku, na vypracovanie ktorých ani nemá potrebnú špecializáciu, ale keďže išlo iba o vyčíslenie škody, vyčíslenie urobil na základe nejakých verejne dostupných informácií. Takéto vyčíslenie škody tak nemá oporu v Trestnom zákone a keďže tak v konečnom dôsledku absentovalo odborné vyjadrenie k vzniknutej škode odcudzením TK, pri vyčíslení škody súd vychádzal v zmysle zásady in dubio pro reo, a vychádzal tak z reálneho úbytku na majetku poškodeného, ktorá preukázateľne vznikla poškodenému vyplatením výkupnej ceny za odcudzené TK predávajúcim osobám, a to podľa listinných dôkazov predložených poškodeným, založených na č.l. 498-500, 521-535, 550-594.

Keďže obžalovaný, aby sa zmocnil cudzej veci TK, použil silu na prekonanie zabezpečovacej prekážky (odskrutkoval bočnú lištu a zadný plech, ktorý ohol a následne odstránil zadnú drevenú dosku stola, z ktorého odcudzil predmetné TK), bez akýchkoľvek pochybností spáchal skutok vlámaním. Použitie sily

za účelom vniknutia bolo preukázané výpoveďami najmä svedkov V. I. a V. E., zápisnicou o ohliadke miesta činu, fotodokumentáciou.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zákona základným predpokladom trestnej zodpovednosti za prečin je bezpečné zistenie, či konanie nesie nielen všetky formálne znaky trestného činu - prečinu, ale i toho, či ide o prečin aj v intenciách § 10 ods. 2 Tr. zákona to znamená, že vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatela, je jeho závažnosť nie nepatrná (materiálny korektív). V súdnej veci mal súd preukázané naplnenie materiálneho korektívu následkom konania obžalovaného, objektom súdeného trestného činu, ktorým je ochrana majetku a v neposlednom rade aj osobou obžalovaného s poukazom na jeho kriminálnu minulosť.

Iná dôkazná situácia nastala v súvislosti s krádežou cínu, vo vzťahu ku ktorému bol obžalovaný spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa skutok stal. Už z rozhodnutia odvolacieho súdu vyplynulo, že v spise sa aj vo vzťahu k tomuto skutku nenachádza záznam o inventúre pred a po krádeži, čím sa jednoznačne nepotvrdili skutočnosti uvádzané poškodeným, preto bude potrebné označené rozpory súvisiace s výškou vzniknutej škody odstrániť, inak je nutné postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo“ a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Z rozhodnutia odvolacieho súdu tak vystála potreba doplniť dokazovanie zabezpečením inventúry, pretože kde nie je škoda, nie je ani trestný čin krádeže. Poškodený sa v tomto smere vyjadril, že nevie kedy došlo ku krádeži cínu, krádež cínu bola zistená až po určitom časovom odstupe, až po vykonaní krádeže TK, a to tak, že od začiatku z krádeže TK upodozrievali obžalovaného, vzniklo tak podozrenie, že mohol odcudziť aj cín zo zlievarne, a preto tam vykonali kontrolu a zistili, že im v zlievarni chýba určité množstvo cínu, a tak dospeli k záveru, že došlo k jeho odcudzeniu. Poškodený sa na konkrétne otázku súdu nevedel vyjadriť, či bola vykonaná inventúra aj v prevádzke, kde malo dôjsť k odcudzeniu cínu a či o nej existuje záznam. V tomto smere súd poukazuje, že poškodený už bol vyzvaný súdom na predloženie týchto dôkazov, a to ešte pred vyhlásením prvého odsudzujúceho rozhodnutia v tejto veci, pričom poškodený a ani prokurátor tieto doklady súdu nepredložili. V skutočnosti logicky ani inventúra bezprostredne po krádeži cínu vykonaná nemohla byť, keďže samotný skutok je ohraničený príliš dlhým obdobím „nezistený deň, najneskôr do 19. mája 2015“, pričom krádež cínu bolo zistená až dodatočne, najskôr 16.6.2015 a poškodený minimálne do tohto dátumu ani netušil, že malo dôjsť k odcudzeniu cínu, a tak ani nemohla byť bezodkladne po krádeži vykonaná inventúra. Pochybnosti či došlo skutočne k odcudzeniu cínu tak ako je to uvedené v obžalobe, alebo či došlo len napr. k nesprávnym evidenčným záznamom, nebudú tak nikdy bez pochybnosti vyvrátené, a to ani výpoveďami svedkov I. v kontexte s predloženými kúpnymi zmluvami o výkupe cínu, pretože nebolo dokázané, že cín, ktorý obžalovaný (kúpnymi zmluvami z 8.5.2015 a z 19.5.2015) predal spol. Monaxa Provider pochádza z krádeže, a preto súd nemal inú možnosť ako v zmysle zásady „in dubio pro reo“ obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku oslobodiť, pretože nebolo dokázané, že sa uvedený súdený skutok stal.“

Argumentácia okresného súdu je výstižná, presvedčivá a dostatočne odôvodňuje spáchanie skutku obžalovaným pod bodom 2) obžaloby a takisto dostatočne odôvodňuje oslobodenie obžalovaného spod bodu 1) obžaloby.

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok pod bodom 2) obžaloby tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, sa stal, napriek všetkým znakom skutkovej podstaty stíhaného prečinu a dopustil sa ho obžalovaný. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaného usvedčuje z jeho spáchania najmä výpoveď svedka - poškodeného V. I., svedkov V. E., I. P., C. I., I. I. a C. O. v kontexte s dôkazmi, ktoré súd prvého stupňa popísal vo svojom odôvodnení. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedené usvedčujúce dôkazy, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku pod bodom 2) obžaloby je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Odvolací súd vo svojom predošlom rozhodnutí vyslovil pochybnosti o vzniku škody v časti skutku 2) obžaloby, a to čo sa týka TK plátkov slúžiacich ako sústružnícke a frézovacie kovoobrábacie nože (ďalej len „tvrdokovy“).

Obžalovaný v pôvodnom konaní na č.l. 362 spisu predložil súdu tabuľku, o ktorej vierohodnosti mal pôvodne krajský súd odôvodnené pochybnosti. Uvedená tabuľka obsahovala päť mien spolu s hmotnosťou tvrdokovu a cenou za uvedený tvrdokov v eurách. Na základe tejto tabuľky nebolo možné jednoznačne vysloviť záver, že predmetný tvrdokov sa v sklade pred krádežou nachádzal a po krádeži už nie. Tabuľka predložená poškodeným v pôvodnom konaní nebola relevantným listinným dôkazom ohľadom spôsobenia škody, a to najmä z dôvodu, že bola veľmi ľahko upraviteľnou. Na riadne uplatnenie nároku na náhradu škody je vždy treba dokázať, že vôbec nejaká škoda vznikla. V tomto prípade odvolací súd mal dôvodné pochybnosti o závere, že obžalovaný v časti krádeže tvrdokovov spôsobil škodu poškodenému tak, ako sa to uvádzalo v skutku pôvodného rozsudku. V spise totiž absentovali jednoznačné dôkazy, ktoré by potvrdzovali úbytok na majetku poškodeného a tým možné spáchanie trestného činu krádeže v časti odcudzenia tvrdokovov.

Okresný súd veľmi správne pri čiastkovom útoku pokračovacieho prečinu v bode 2) obžaloby v súlade s § 327 ods. 1 Tr. por. doplnil dokazovanie v tom smere, že bol dopočutý samotný poškodený a boli taktiež vypočutí svedkovia Ing. P. T., V. E. a I. K.. Predovšetkým prví dvaja menovaní svedkovia odstránili rozpory týkajúce sa výšky spôsobenej škody v časti odcudzených tvrdokovov. Zároveň treba dodať, že okresnému súdu bola predložená aj kompletná excelovská evidenčná tabuľka ohľadom vykúpeného tovaru (okrem iného aj tvrdokovov), ale najmä boli predložené pokladničné doklady s menami občanov, hmotnosťou, výkupnou cenou a podpismi občanov, že k uvedenému výpredaju reálne došlo. Predložené pokladničné doklady spolu s kompletnou excelovskou evidenčnou tabuľkou a výpoveďami svedkov Ing. P. T. a V. E. dotvorili celkový obraz o spáchanom čiastkovom útoku pokračovacieho prečinu obžalovaným. Doplneným dokazovaním (listinnými dôkazmi a svedkami) boli odstránené rozpory súvisiace s výškou vzniknutej škody ohľadom tohto čiastkového útoku pokračovacieho prečinu krádeže.

Na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logická, ničím nenarušená a uzatvorená sústava navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie neviny) a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutku pod bodom 2) obžaloby popísaného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o časť výroku o vine napadnutého rozsudku, v ktorej okresný súd oslobodil obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. por., v tomto prípade sa odvolací súd stotožnil s názorom okresného súdu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Ak poškodený tvrdí, že mu bol odcudzený materiál, a to cínové spájky o hmotnosti 64 kg, je jeho povinnosťou túto skutočnosť preukázať, nakoľko to má vplyv na posúdenie viny obžalovaného. Ak totiž žiadna škoda nevznikla, nemožno voči obžalovanému vyvodiť trestnú zodpovednosť a je potrebné ho spod obžaloby oslobodiť v zmysle zásady „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Poškodený okresnému súdu ani po jeho opakovanej výpovedi na hlavnom pojednávaní, opakovaných výzvach súdu na predloženie týchto dokladov a otázkach predsedníčky senátu, nedoložil jediný relevantný dôkaz, ktorý by dokazoval, že cínové spájky o hmotnosti 64 kg mal poškodený pred krádežou v sklade a po krádeži už nie. V spise sa síce nachádza doklad (č.l. 247), ktorý opisuje chýbajúci materiál, ale z predmetnej listiny nie je možné jednoznačne vyvodiť záver, že sa jedná o súpis chýbajúceho materiálu a navyše sa na ňom ani nenachádzajú podpisy obžalovaného a poškodeného. Na riadne uplatnenie nároku na náhradu škody je vždy treba dokázať, že vôbec nejaká škoda vznikla. Okresný súd veľmi správne uviedol, že: „Pochybnosti, či došlo skutočne k odcudzeniu cínu, tak ako je uvedené v obžalobe, alebo či došlo len napr. k nesprávnym evidenčným záznamom, nebudú tak nikdy bez pochybností vyvrátené, a to ani výpoveďami svedkov I. v kontexte s predloženými kúpnyimi zmluvami o výkupe cínu, pretože nebolo dokázané, že cín, ktorý obžalovaný (kúpnyimi zmluvami z 8.5.2015 a 19.5.2015) predal spol. Monaxa Provider, pochádza z krádeže...“ Navyše je potrebné dodať, že ani hmotnosť predaného cínu obžalovaným úplne nekorešponduje s hmotnosťou cínu, ktorý mal byť odcudzený. Krajský súd mal, rovnako ako okresný súd, dôvodné pochybnosti o tom, že obžalovaný P. X. spôsobil škodu poškodenému tak, ako sa to uvádza v bode 1) obžaloby. V tomto prípade

prokurátor neunesol dôkazné bremeno a nepredložil súdu také dôkazy, ktoré by odôvodňovali uznanie obžalovaného za vinného.

K odvolacím argumentom prokurátora odvolací súd uvádza, že ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Prokurátor v časti oslobodenia obžalovaného spod obžaloby primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Z dôvodov odvolania prokurátora je nesporné, že prokurátor namieta aj neprimeranú miernosť trestu odňatia slobody u obžalovaného, ktorý bol uložený rozsudkom súdu prvého stupňa.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi

jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

V súvislosti s namietanou neprimeranosťou uloženého trestu odvolateľom treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatela môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatelovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Krajský súd si neosvojil aplikáciu hmotnoprávných noriem, ktoré súd prvého stupňa použil pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu (§ 38 ods. 2 Tr. zák.). Nemožno sa stotožniť s názorom okresného súdu, ktorý pri rozhodovaní o treste neprihliadol na príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák., keďže z registra trestov je zrejmé, že obžalovaný už bol za trestný čin odsúdený. Krajský súd, uvedomujúc si možnosť neprihliadať podľa povahy predchádzajúceho odsúdenia na túto príťažujúcu okolnosť, konštatuje, že toto odsúdenie bolo pre druhovo totožnú trestnú činnosť a trest odňatia slobody uložený pre túto trestnú činnosť bol vo výmere 3 roky so skúšobnou dobou s probačným dohľadom v trvaní 4 roky a 6 mesiacov. Odvolací súd teda po zrušení napadnutého rozsudku okresného súdu prihliadol na túto príťažujúcu okolnosť a následne po postupe podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. upravil dolnú hranicu trestnej sadzby, kedy sa trestná sadzba u obžalovaného pohybovala v rozmedzí od osem mesiacov do dvoch rokov. Je zrejmé, že okresný súd uložil trest mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu, čo je mimochodom dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Zároveň bolo zistené, že okresný súd porušil ustanovenie § 49 ods. 2 Tr. zák., podľa ktorého nie je prípustné uložiť tzv. „podmienku“ na „podmienku“. Preskúmaním registra trestov na obžalovaného bolo jednoznačné, že súčasne stíhaného skutku (spáchaného dňa 15.6.2015) sa dopustil v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia. Uznesením Okresného súdu Prievidza, č.k. 3T/62/2016-326 zo dňa 19.4.2018 bolo podľa § 45 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 50 ods. 3 Tr. zák. „per analogiam“ rozhodnuté, že obžalovanému P. X., nar. XX.XX.XXXX, sa započítava do súhrnného spoločného trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe, výkon ktorého sa mu podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 4 roky a 6 mesiacov, uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 3T/62/2016 zo dňa 26.1.2018, právoplatným dňa 29.1.2018, vykonaná časť skúšobnej doby v trestnej veci Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/77/2014, v dobe od 30.10.2014 do 14.7.2015, a časť skúšobnej doby v trestnej veci Okresného súdu Pezinok, sp.zn. 1T/1/2016, v dobe od 9.9.2016.

Krajský súd teda dospel k záveru, že stavu veci, zákonu a spravodlivosti bude zodpovedať uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody obžalovanému P. X. vo výmere 1 rok, teda na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. V danom prípade neprihádzalo do úvahy uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom, a to už s odkazom na naposledy citované ustanovenie Trestného zákona. Uloženie tzv. alternatívnych trestov nebolo možné, keďže odvolanie podal len prokurátor, a to v neprospech obžalovaného. Okresný súd pri ukladaní trestu nedostatočne rešpektoval ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Z aktuálneho odpisu registra trestov bolo zrejmé, že obžalovaný má v registri 10 záznamov. V jednom prípade sa na obžalovaného hľadí, ako keby nebol odsúdený, v jednom prípade sa jedná o odsúdenie cudzozemským súdom, v dvoch prípadoch bolo upustené od uloženia súhrnného trestu a v piatich prípadoch je odsúdenie obžalovaného zrušené. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 3T/62/2016 zo dňa 26.1.2018, právoplatným dňa 29.1.2018, bol obžalovaný uznaný vinným z pokračovacieho zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c) Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. j) Tr. zák., za čo bol odsúdený podľa § 221 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l), § 38 ods. 3, § 41 ods. 2, ods. 3, § 42 ods. 1, § 51 ods. 1 Tr. zák. k súhrnnému spoločnému trestu odňatia slobody vo výmere 3

roky s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe, výkon ktorého sa mu podmienične odložil na skúšobnú dobu v trvaní 4 roky a 6 mesiacov. Podľa § 41 ods. 3 Tr. zák. súd zrušil výrok o vine, treste a náhrade škody trestného rozkazu Okresného súdu Trnava, sp.zn. 5T/29/2015 zo dňa 1.7.2015, právoplatného dňa 11.9.2015, rozsudku Okresného súdu Košice okolie, sp.zn. 3T/18/2014 zo dňa 22.4.2015, právoplatného dňa 27.6.2015 a trestného rozkazu Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/77/2014 zo dňa 7.10.2014. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zároveň zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Pezinok, sp.zn. 1T/1/2016 zo dňa 31.5.2016, právoplatného dňa 8.9.2016, trestného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/2/2015 zo dňa 30.9.2015, právoplatného dňa 17.11.2015, ako i ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad. V súčasnosti má obžalovaný v registri trestov jedno odsúdenie, ktoré nie je zahladené alebo zrušené. V širšom kontexte však treba uviesť, že obžalovaný v rokoch 2013 až 2014 kontinuálne páchal trestnú činnosť majetkovej povahy, kedy právoplatné odsúdenia boli postupne rušené neskoršími rozhodnutiami (z dôvodu ukladania súhrnných a spoločných trestov), pričom je zrejmé, že obžalovaný sa počas tohto obdobia dopustil viacerých trestných činov, resp. čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu. Súčasne stíhaného skutku sa mal dopustiť dňa 15.6.2015, teda už po oznámení trestného rozkazu Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/77/2014 zo dňa 7.10.2014 a oznámení rozsudku Okresného súdu Košice okolie, sp.zn. 3T/18/2014 zo dňa 22.4.2015. Ani tieto odsúdenia obžalovaného neodradili od páchania ďalšej majetkovej trestnej činnosti. Osoba obžalovaného vo všeobecnosti vykazuje znaky kriminálneho narušenia, o čom bez akýchkoľvek pochybností svedčia predchádzajúce odsúdenia, i keď zrušené neskoršími rozhodnutiami. Podľa názoru krajského súdu je potrebné na obžalovaného pôsobiť prísnejším trestom odňatia slobody, aby skutočne pocítil dôsledky svojho nebezpečného konania. Doterajšie podmieničné odsúdenia obžalovanému nezabezpečili nápravu a aj napriek týmto odsúdeniam sa naďalej dopúšťal ďalšej protiprávnej činnosti. Uložený podmieničný trest okresným súdom odvolací súd nepovažoval v prvom rade za zákonný, ale ani za dostatočný, a to najmä vzhľadom na mnohosť protiprávneho konania obžalovaného v minulosti a jeho druhovú totožnosť, a preto obžalovanému neuložil trest na úplne spodnej hranici trestnej sadzby. Vzhľadom k vyššie uvedenému preto krajský súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, čo nadriadený súd považoval za trest zákonný, ale aj primeraný a spravodlivý. Uložený trest je vzhľadom na okolnosti prípadu a pomery páchatela spravodlivým potrestaním.

Nadriadený súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu obžalovanému P. X. zohľadnil všetky okolnosti veci tak z hľadiska spáchaného skutku, jeho právnej kvalifikácie, ako i z hľadiska osoby obžalovaného, a to z pohľadu jeho doterajšieho spôsobu života, ako i aktuálnych osobných pomerov.

Krajský súd zaradil obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko mal za to, že na zaradenie obžalovaného do minimálneho stupňa stráženia boli splnené zákonné podmienky, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Nadriadený súd preskúmal aj správnosť výroku rozsudku okresného súdu o náhrade škody a zistil, že tento výrok zodpovedá stavu veci a zákonu a ustanoveniu § 288 ods. 2 Tr. por.

Pokiaľ ide o stručné odvolacie námietky v písomných dôvodoch odvolania prokurátora, krajský súd dáva do pozornosti, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezrušil výrok o vine v napadnutom rozsudku, tak uvádza, že so všetkými odvolacími námietkami prokurátora, skutkovými či právnymi, sa prvostupňový súd dostatočne vysporiadal a odvolací súd nemá čo dodať k jeho presvedčivému odôvodneniu. Pokiaľ ide o námietky prokurátora voči výroku o treste, s týmito sa krajský súd stotožnil.

Krajský súd teda dospel k záveru, že stavu vecí, zákonu a spravodlivosti bude zodpovedať uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému P. X. vo výmere 1 rok s tým, že pri aplikácii § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bude zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pri aplikácii procesného postupu podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. a na podklade § 322 ods. 3 Tr. por.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.